

9 Secunda est conclusio substitutum t̄ Caio per fidei commissum intelligi, si Caius hæreditatem aduerit, atque ita si hæreditas ad eum peruenierit: Conclusionē hanc admittū & probant Bartolus in l. Centurio, nu. 32. ff. de vulga. & pupill. substit. & ibidem Galliaula nu. 76. Alex. in conf. 1. nu. 7. lib. 1. Corn. in conf. 199. nu. 12. lib. 2. Hier. Gabr. in conf. 117. nu. 15. & nu. 19. lib. 1. & probant l. sed & si sic, §. vlt. de leg. 3. l. ille à quo, §. 1. ff. ad S. C. T. rebell. & l. eam quam, C. de fideicom. Hinc intelligimus, verba illa Testatoris nostri vocantis & substituentis do. Herculem, & deinde dom. Dionysium do. Antonio Maria, si ad ipsum do. Antoniu Mariam peruenisset hæreditas, expressisse quod ad ipsam substitutionem fideicommissariam id, quod tacitè inerat, atque ita respectu ipsius substitutionis nihil vel parum operari, vt etiam dicemus infra.

10 Tertia est conclusio substitutum t̄ primi, secundi, & vltioris substituti per fideicommissum censeri substitutum hæredis, & priore loco substituti, non autem postiorem, nisi illi primi non adiuvissent hæreditatem, sed illa peruenisset ad unum ex ipsis postremis. Ita Castre. in conf. 152. Præsens dubium videtur formari col. 2. ver. Sed certe, & in conf. 375. Vitis omnibus punctis col. 2. ver. dicit aliquis lib. 1. & in conf. 442. Videatur, quod filii dicta col. vlt. ver. in contrarium videuntur casus lib. 2. Corneus in conf. 35. in fine lib. 2. Iason. in conf. 148. col. 4. ver. Non obstat secundum, & col. 5. ver. non obstat tertium lib. 2. Decius in conf. 427. nu. 13. Curtius iunior in conf. 8. nu. 4. & nu. 7. Cephalus in conf. 620. nu. 17. & nu. 27. lib. 5. Hieronymus Gabriel in conf. 117. nu. 18. & M. Antonius Peregrinus in Tract. de fideicommissis art. 15. nu. 36. versi. præterea considerat.

11 Postiores enim vocati dicuntur ita principaliter & expresse vocati, & substituti hæredi instituto vel primo substituto hæredi effecto: sicuti precedentibus sub conditione tamē, si substitutio locum non habebit in personam ipsorum præcedentium. Et ideo posteriores isti substituti non veniunt ex persona præcedentium, q̄ hæredes non fuerunt, sed ex propria persona: ac si illi medij non fuissent vocati. & substituti sicuti declarant Castrensis in dicto consilio 375. colum. 2. & alij sup. relati.

Quocirca infertur, do. Dionysium censeri substitutum do. Francisci hæredis instituti, vel eius filij infantis; si eius nomine adita fuit hæreditas: non autem dici potest substitutus do. Herculis, nec do. Antonij Maria, qui eti vocantur in substitutione prælati do. Dionysio: attamen ex quo ipsi do. Hercules, & Antonius Maria effecti non sunt hæredes sive hæreditas ad eos non peruenient, dici non potest, quod do. Dionysius sit eorum substitutus per fideicommissum, quod cum apud eos non fuerit, non etiam dici possunt erga ipsum do. Dionysium grauati.

Quarta est conclusio substitutionem fideicommissaria de pluribus merè, & simpliciter factam, vel incōpendiosa substitutione comprehendens non effici caducam, si vntis vel duo ex vocatis superfunt, sicut eti ante se vocati, & substituti deceperint, vel viuo adhuc testatore: vel superfunt primo hærede instituto. Ita de simplici fideicommissaria, scribunt permulti à me congregati in cont. 106. n. 39. & alias in responsu hac de cā redito commemorauit decem & septem doctores idem affirmasse. De fideicommissaria verò comprehensa in compendiosa idem affirmant alij quam plurimi, quos retuli in eodem conf. 106. nu. 390. Et illis accedunt Alciatus in lib. 3. de verbo. sign. nu. 16. ver. Sed iterum, Decia. in conf. 8. col. pen. lib. 2. & Ludouicus Molina in lib. 3. de Hispano: primogen. c. 6. nu. 39.

Ex prædictis quatuor firmatis conclusionibus intellegimus, do. Dionysium sive vel per metam simpli-

cemque fideicommissariam substitutionem, vel per fideicommissariam comprehendens in cōpendiola substitutū non quidē do. Herculi vel Antonio Maria, sed do. Francisco hæredi instituto, vel eius filio, si is hæreditatem aduerit, & propterea ipsum do. Dionysium venire admittique debere ex sua persona non autem ex persona & medio do. Herculis vel do. Antonij Maria, quorum vocatio, & substitutio caducata perinde est ac si facta non fuisset. Et illa uerba Hac conditione adiecta, quod dicta hæreditas postquam peruenierit in dictum do. Antonium Mariam &c. non refingūt substitutionē factam de do. Hercule, & do. Dionysio: sed apposita sunt, ut alias meo in responsu scripti, respectu primigenitura ab ipso testatore ordinata, quam voluit incipere postquam do. Antonius Maria adiuvasset hæreditatem. Non repeteo iam dicta.

Non obstant nunc ad ducta in contrarium. Et primum quidem auctoritas Baldi & sequaciū Nam Baldus in dicto conf. 241. nihil quod ad rē nostram pertinet, respondit. Siquidem suo illo in casu testator instituerat hæredem filium, cui decedenti sine filiis masculis, substituerat consortium Sancti Barnardi, quod grauauit praestare legatum Titio, vbi ad ipsum consortium peruenisset hæreditas Filius hæres in titulus adita hæreditate patris, decepsit nullus relictis filiis masculis: sed duabus filiabus: atque ita euenerat casus fideicommissi, si vultatem dicti consortij Sancti Bernardi: à quo repudiatum seu acceptatum non fuit fideicommissum. Petebat Titius ille legarius, legatum sibi præstari a dictis filiabus.

Respondebant filiae, legatum ipsi Titio à se non debiri, quia ipse non fuerunt grauati: sed consortium, à quo dicebatur non teneri, quia hæreditas ad eum non peruenit, sicuti disponuerat ipse. Hic casus nostro non conuenit, cū in hoc nostro do. Dionysius non contendat velle ad hoc fideicommissum admitti ex persona do. Antonij Maria vel do. Herculis, quib. non dicitur substitutus, sed ex persona vel do. Francisci hæredis instituti, vel eius filii infantis mortui, hæreditate adita. Nec in casu Baldi nullus alius fuerat vocatus & substitutus ante Consortium, ita vt substitutione illa Cōsortij ob repudiationē caducata, onus legati remāsset apud primum substitutum: cū tamen in casu nostro ante do. Herculem, & do. Antonium Mariam extiterit infans substitutus primus & grauatus erga dom. Dionysium, vt supra declarauimus. Præterea in casu Baldi illa conditio, casu quo hæreditas perueniat ad Consortiū, erat conditio voluntaria, quia (vt idem Bald. in fine illius responsi scriptum reliquit) Testator poterat simpliciter legare ipsi Consortio. Nostro in casu conditio est necessaria, quia grauatus fideicommissio intelligitur, si ipsum fideicommissum ad se perueniet: sicuti auctoritate plurim probauimus supra in secunda conclusione, vbi diximus, conditionē hanc, t̄ si hæreditas perueniet ad do. Antonium Mariam, effe conditionē, quæ ipsi oneri restitutione fideicommissi facit inest, atq; ita dici conditionē necessariā, quæadmodum est illa, si hæres erit, quæ testator apponit hæredi instituto, vt inquit idem Baldus in dicto conf. 241. in fin. Ita etiā loquitur & intelligit Alexander in dicto conf. 1. nu. 6. & numer. 7. libr. 1. cuius auctoritas fauerit do. Dionysio, & proprieat̄ retorquetur: sic & Corneus in dicto conf. 199. nu. 12. libr. 2. idem de eadem facti specie cū Alexander respondit. Præterea Alexáder & Corneus loquuntur quando hæreditas nō peruenit ad primum institutum, vel ad primum fideicommissarium grauatum deinde restituere successuē alij vocatis & substitutis, vt in casu nostri Testatoris, si grauasset dom. Franciscum institutum vel eius filium restituere dom. Herculi, vel dom. Antonio Maria, si hæreditas peruenisset ad dictum Franciscum vel eius filium, & illi

non

tion adiuvissent. Diversum verò prædicti sentiunt, quādo primus fideicommissarius t̄ adiut, quia tunc tenetur restituere secundo, & eo non extante, (vt quia iam prædecesserat,) tenetur tertio, vel quarto substituto. Et Alexandrum sic intelligit Ruin. in allegato cōf. 135. n. 3. lib. 2. Et apertius idem affimat ip̄met partis aduerſe Cōsulēs, hoc est, M. Antonius Peregrinus in Tract. de fideicommissis art. 15. nu. 19. in fine, qui sic declarat Alexandrum & Corneum in præcitatō locis, qui refert idem scriptis Hieronymum Gabrielem in conf. 117. num. 15. lib. 1. Ita etiam Alexandri & Cornei responsa explicat Cephalus in præallegato conf. 620. num. 40. & 42. lib. 5. qui num. 22. & numer. 29. idem scriperat, & eiusdem opinionis alios refert & nu. 39. & nu. 43. & 44. sic loqui intelligit Castre. in cōf. 152. col. 1. lib. 1. Socinus Sen. in conf. 52. lib. 1. & Rolan. in conf. 59. lib. 3. Ita quoque loquitur, & declarat Burfatus in præallegato conf. 97. num. 7. lib. 1. & manifestus Natta in præcitatō conf. 676. num. 26. vers. Non enim & numero 27. & in conf. 678. num. 18. 19. & 20. sic & Roland. in dictis conf. 59. num. 20. Ita quoque Angusola in dicto conf. 55. nu. 6. vers. tertio responderetur. & num. 7. lib. 6. & Hondedeus in dicto consilio 49. num. 3. lib. 2.

Non etiam obstant rationes, & argumenta à do. Peregrino consulente partis aduersa defumpta à Baldo, & alij supra commemoratis. Et ad primum quidem responderetur. & admittimus, prædicta verba, postquam hæreditas t̄ peruenierit; facere conditionem, quæ tamen tacitè inerat in ipsa substitutione fideicommissaria, quæ locum non habet, nisi ad vocatum, & grauatum hæreditas cum effectu peruenierit, vt diximus supra, & in specie sic respondit Curtius iunior in consilio 8. num. 2. in fine, dum constituit differentiam inter substitutionem vulgarem, & fideicommissariam.

Nan in vulgari, t̄ sufficit, quod hæreditas sit delata, ut possit adire, uel non adire. si adit extinguitur ipsa vulgaris. l. post aditam. C. de impub. & alij subl. si non adit, vocatus per ipsam vulgarem succedit: in fideicommissaria t̄ verò requiritur, quod grauatus restituere re ipsa efficiatur hæres; alioqui non posset restituere vocato per fideicommissariam: sicuti supra declarauimus. Dicimus itaque dictum Antonium Mariam, ob id quod hæreditas ad eum non peruenit, non fuisse obligatum restituere: sed afferimus, substitutionem, qua ipse do. Antonius Maria fuit vocatus, proptereā quod decepsit ante testatorē, tanquam caducam haberi ac si non fuisset à Testatore facta: & dom. Dionysium ex sua persona, non autem ex persona dom. Antonij Maria fuisse substitutum filio infanti. dom. Francisci primi substituti, apud quem propter aditam hæreditatem permanit onus restituendi ipsum fideicommissum dom. Dionysio.

Ita quoque responderetur tribus alijs rationibus, & argumentis à dom. Peregrino Consulente consideratis.

Nam admittimus, quod cum illa qualitas, vt dicitur

in secundo argumento, peruenientis hæreditatis defecit in personam do. Antonij Maria, ex quo hæres effectus non est, defecit quidē substitutio passiva ex parte ipsius do. Antonij Maria, qua, si hæreditatem fuisse consecutus, tenebatur restituere dom. Dionysio: sed tamen non defecit substitutio actiua ipsius D. Dionysij, quia vocatus fuit succedere hæredi instituto, sicut do. Franciscus vbi filiis deceperint, vel ipsius do. Francisci filio primo substituto, infans siveque absque prole vita functus est, quemadmodum supra declarauimus. Celsat & tertium argumentum & ratio, quia nos non contendimus fieri debere extensioem de casu peruenientis hæreditatis ad cauam non peruenientis, sed dicimus quod sublata substitutione facta de dom. Antoni Maria propter caducitatem, dom. Dionysium Tomus Duodecimus.

succedere infanti filio dom. Francisci hæredis instituti & grauati restituere, vt dictum fuit. Sic pariter responetur quarto & ultimo argumento, cessat quidē præsuppositum, siveque substitutio respectu personæ dom. Antonij Maria, non tamē cessat substitutio respectu personæ infantis grauati restituere ipsi dom. Dionysio: pro quo sine magna controvērsia pronunciamus esse concluō.

S V M M A R I V M.

1 Brachium seculare non concedi, cum constat de nullitate sententia, vel iniustitia. nu. 2.

3 Iudicem secularem non infringere sententiam ecclesiastici, sed cognoscere de ea summarie, vt auxilium suum ferat.

4 In iniustitiam sententiae evidentem, equiparari nullitati.

5 Successores antiquitus inuestiti ab ecclesia ignorare præsumi quantitatē perticatus.

6 Inuestiti antiquitus præsumi ignorare perticatum.

7 Hæredes iuramento credi quod ignoret.

8 Loci visitationem expedire cum de situ prædiorum disputatur.

9 Visitacione oculari assumi informationes de prædiorum qualitate.

10 Finium controvēsiam tolli loci inspectione.

11 Prolationem ex visitatione loci nunquam statuto belli.

12 Sententias fundare intentionem.

13 Canonis solutionibus probari possessionem.

14 Solutionibus probari possessionem.

15 Brachium seculare non concedi, nisi precesserim censuræ.

A Vxillum brachii secularis, quod pro execuzione sententiae latè à Rota Romana aduersus Beccarias petit Zerbus, concedi nulla ratione debet.

Nam uera & recepta est doctorum traditio, quod sicuti auxilium brachij t̄ secularis concedi non debet pro executione sententiae latè a iudice ecclesiastico, quando clarè & manifestè constat de eius nullitate: vt responderunt Anchara. in conf. 382. nu. 8. Calca. in conf. 119. nu. 6. Afflictus in decisi. 20. nu. 9. Natta in conf. 529. num. 5. & Rolandus in conf. 529. nu. 5. & Rolandus in conf. 37. numer. 14. libro 1. ita etiam concedi non debet, quando manifestè constat de ipsis sententia t̄ iniustitia: quemadmodum in specie tradit Navarrus in capitulo cum contingat in primo remedio, alij est in secundo. colum. vlt. vers. ex præstatione de prescript. qui post Imolam in cap. 1. numer. 16. de officio ord. scribit. iudicem t̄ secularem

à quo pettur auxilium ab ecclesiastico, non posse qui dem cognoscere de sententia illius ad effectum infraeendi cam: posse tamen ad finem, sive in fortando, an impari debet suum auxilium, nec ne. Idem sensit Rolandus in conf. 27. numer. 7. libr. 1. Et ratio est: quia euidens iniustitia t̄ nullitati aequiparatur, vt ex multorum traditione responderunt Curtius iunior in conf. 89. numero 5. & in conf. 124. numero 14. Parvus in conf. 89. nume. 60. libr. 1. & Crauet. in conf. 265. col. pen. ver. venio ad secundum. Quod verò nostro in casu manifestè constet de iniustitia prædicta sententia multipliciter sic demonstratur.

Primo quia Beccaria cōdemnati fuerunt ad confinandum dicto Zerbo illas perticas millescentum & leaginta

B xaginta

xaginta nouem alias usque de anno 1376. in emphyteusim concessas illis de Ferrarijs, & deinde perutas ad ipsos de Beccaria. Hic constat manifeste ex ipsius metatis: prædia illa, quæ erant sita in territorio Barbiani multis ab hinc annis fuisse corrofa & abducta a flumine Padi. sicuti attestantur permuli testes pro ipsius Beccarijs examinati: Et quod prædia in Emphyteusim concessa illo anno. 1376. illi Petro de Ferrarijs essent supposita coruptioni, abductioni, & diruptioni fluminis Padi manifeste constat ex instrumento dicti anni 1376. in quo legitur, inter dictum Ferrarium & ecclesiam fuisse ita conuentum; Item quod in casu, in quo dictum flumen Padi, seu aliqua alia aqua in toto leu in parte aliqua dictarum proprietatum dirueret, seu eauaret, seu absorberet dictas proprietates, &ceter.

Secundò accedit, quod concessio emphyteusis seu locationis facta Beccarijs eo anno. 1458. Est solùm de prædiis possessis à successoribus illius Ferrarij, non autem ab ipso Ferrario. Porro ex actis constat, nil probatum a Zerbo actore, quod successores predicti possederint totam illam quantitatem perticularum mille centum & sexaginta nouem possessam à dicto Ferrario. Id quod probare debebat: cum præsertim ab eo anno. 1376. quo concessio facta fuit Ferrario, usque ad dictum annum. 1458. intercesserint duo & octuaginta anni, intra quod tempus verisimilium est, prædicta prædia apud Padum sita, fuisse maiori saltu ex parte corrofa & abducta ab ipso flumine cum præseruunt co etiam tempore dictæ corrosioni supponita, ut dixi supra.

Tertio coadiuvatur prædicta ex eo, quod Dom. Iacobus Philippus Beccaria anno 1552. iussus profiteri (vulgus propalare appellat) bona ecclæstica sibi in Emphyteusim concessa, professus est se possidere perticas octuaginta in territorio Rœ, pro quibus dixit, se soluere annuam pensionem ecclæsticæ sancti Michaelis. Nec repugnat attestatio & fides illa producta a Zerbo, quod innio dictus Dominus Iacobus Philippus propalauit perticas nouem centum octuaginta quia fuit aliæ responsum, & nunc respondetur hanc non esse propagationem factam a dicto Dom. Iacobu Philippo: Sed scripturam bilancij factam a Ratiocinatore Ciuitatis Papiae: quæ ne repugnet uera propagationi factæ a dicto Dom. Iacobu Philippo, dicendum est, ex fide & attestacione Dominorum Praefectorum officij prouisionis & regiminis ipsius Ciuitatis Papiae, Ratiocinatorem scripsisse ita in genere solui dictum canonem, nulla habita ratione consideratione aut distinctione, an ipse canon præstaretur pro toto perticatu: an uero pro aliqua parte tantum. Ita ut (ira in dicta attestatione & fide legitur) per ipsam deductio nem factam a toto perticatu in genere absque alia distinctione argui uel dici potest totum & integrum perticatum, a quo facta est ipsa deductio ea non nisi, obnoxiam esse ecclæsticæ, seu dicto ficto, nisi aliter liquidè pateat. Nam usu persæpe (sic in attestacione subiicitur) ac re uera competitum est, dicto canonii esse tantummodo obnoxiam certam & minimam partem, licet deductio ipsa in dicto libro astim, ut præfertur facta fuerit a toto perticatu: quia ciuitati nihil referebat intelligere, ad faciendum memoratam deductionem canonis, utrum obnoxia essent ecclæsticæ omnia, vel pars tantum. Hæc sic leguntur in dicta fide & attestacione: quæ manifeste comprobantur: ex alia fide & attestacione corundem prælatorum quod dictus Beccaria in libro descriptus ita est. à Venetia paga lire lessanta alla capella di Santo Antonio del Domo per testes 375. & piu per informatione per testes 25. & piu per le minutule & Isole per testes 150. Et tamen constat ex inuestitu, dictas libras sexæ

ginta solui pro quatuor partibus ex septem dictarum perticarum.

Quarto vel ex eo manifeste demonstratur huius sententia iniquitas & iniustitia quod Beccaria condemnati fuerunt, restituere & re consignare dicta ecclæsticæ Sancti Michaelis seu dicto Zerbo canonico dictas perticas 1169. terrarum in dicto territorio Rœ ad electionem dicti Zerbi. Hic appetet de manifesta iniustitia: Hic quia cum Beccaria sint successores illorum primorum inuestitorum & inuestitura sit antiqua, non tenentur consignare cum probabilitate signarent quæ, & quot prædia sint consignanda: sicuti in specie scribunt Pilae in quest. 130. Rusticus in fine solutionis Albericus in leg. si certis annis. num. 10. ver. item queritur. C. de pacis, Afflictus in cap. 1. num. 27. versic. in contrarium: de controv. inter domin. & vasallum; Iacobinus à sancto Georgio in inuestitura feudal in verbo. Dictique vasalli promiserunt recognoscere. num. 15. in fine, Catilanus Cotta in memoria: in verbo. Emphyteuta. il 1. Vallaceus in Tract. de iure Emphyteutico quest. vlt. num. 6. Rolandus in conf. 66. num. 9. lib. Rosenthalus in Synopsis feudorum cap. 8. conclus. 32. num. 14. & Pistor in questionibus iuris, in tertia parte. quest. 46. num. 14. & num. 20. Et de hac iusta & ignorantia credendum est iuramento ipsorum de Beccaria; sicuti manifeste affirmant Pilae, Iacobinus, Rosenthalus præcitatissim in locis.

Quinto accedit, quod cum Beccaria magna cum instantia petiissent suis impensis ab uno ex ipsiusmet Reuerendissimis Rota Auditoribus vel ab eis delegato uisitati territorio Rœ, in quo assertit Zerbus sita esse prædia à se petita, & si quis sit opus ex officio informationes recipere, obauditi fuerunt: cum tamen loci visitatio & occularisque inspectio remedium sit ualde opportunum ad similem obscuritatem illustrandam: sicuti in specie emphyteusis ecclæsticæ decidit Afflictus in decisi. 2. num. 6. qui post Baldum, quem refert, scribit, quod si dubitatur de confinibus & antiquis, an sint eadem capita, eatur ad loca, ut subiecti res oculis. Si irruptione. ad officium. ff. finium regund. quo responso adducti uno ore omnes affirman, probationem, quæ fit per loci inspectione adeo esse omnium meliore: ut si a lege uel statuto reiecta sit omnis probatio, non tam censetur reiecta, quæ fieri possit per inspectionem loci. Ita sanè scribunt multi congesti a Maserio in tract. de probationibus in primo volumine quest. 8. num. 4. 5. & 6. & accedunt Ripa in l. 2. nu. 7. ff. de damno infecto, Corradus laudensis in tract. de praetore lib. 1. cap. 9. §. 2. titu. de probationibus numero. 6. & Plotus in l. 1. quando. num. 808. C. unde ui. cum ergo Rota non admiserit hanc probationem dicatur, iniuste grauasse Beccarias: sicuti manifestissimum est.

Sexto & ultimo vel ex eo magis & magis detergitur huius sententia iniquitas: quod Beccaria ipsi Rota proposuerunt & probarunt, se in dicto loco Rœ, in quo ut iam dictum fuit, contendit Zerbus sita esse prædia à se petita, habere & possidere perticas quatuor mille quatuor centum & octuaginta septem terræ antiquitus a suis maioribus emptas, sicut ex antiquis instrumentis à se productis constat: Dixeruntq; ipsi Beccaria, quod deductis his prædiis, si quid plus in eo territorio habent Beccarie, ipse Zerbus acciperet. Et tamen nec hæc tam clara demonstratio admissa fuit a Rota persistente ea in suspitione & opinione minus vera, quod Beccaria occulte teneant prædia ab ipso Zerbo petita. Nec repugnat consideratio Rota dicentis, quod cum Zerbus haberet intentionem fundatam in decisionibus factis, & sententijs ad sui fauorem latiss, Beccaria rei conuenti ad euitandam restitutionem bonorum ab ecclæsticæ peitorū, probare tenebatur, se alio iure & titulo

S. V. M. M. A. R. I. V. M.

- 1 Nundinas, & mercatus inuenitos ob publicum bonum.
- 2 Damna ciuitatum rependere Ducem teneri.
- 3 Seruallentem oppidum ob benemerita factum immune à Duce Mediolani.
- 4 Beneficia Principum quo ad tertium strictè interpretari.
- 5 Vectigalis augmentum idem esse cum ipso vectigali.
- 6 Datio concessa priuilegia, & augendo esse concessa.
- 7 Augmentum sequi naturam principalis.
- 8 Augmentum non sequi principale cu adest discussa ratio.
- 9 Immunitatem trahi ad oppida nouiter acquisita.
- 10 Aliquo dictiōne esse vniuersalem. nu. 11.
- 12 Negatiā non verificari in primo actu, sed extendi in infinitum.
- 13 Privilegium dataj extendi ad factura ex verbis.
- 14 Gabellas & collectus fructuras venire in immunitate titulo onerojo.
- Immunitatem titulo oneroso concessam daciis, trahi ad futura.
- Immunitatem titulo oneroso, non trahi ad futura.
- 16 Vectigalis exactionem non licere augere.
- Interpretationem ita fieri ne latatur & decipiatur aliquis.
- 18 Prohibete directo, & oblique prohiberi.
- 19 Privilegijs specialiter concessis non derogari legis dispositionibus.
- 20 Immunitatem speciale non tollere onera in dicta generaliter.
- 21 Privilegijs singularium personarum non præsumi derogatum dispositione generali etiam per modum legis.
- 22 Immunitatem titulo oneroso Principem non tollere.
- 23 Seuatus sententiam facere ius.
- 24 L. Rutilia Polla. ff. de contrab. empt. declarata. nu. 25.
- 26 Augmentum & diminutionem recipere ius vniuersale.
- 27 Vniuersale augeri, & minuti.
- 28 S. Huic vicinius leg. item si fundi. versic. sed si, insula declaratus. num 29.
- 29 Augmentum intrinsecum pertinere ad vñfructuarium.
- 30 Accessorium non dari sine principali.
- 31 Gabella vendita, & deinde duplicitata, augmentum per tinere ad emptorem.
- 32 Augmentum ex facto venditoris, acquiri ei.
- 33 Gabellum fructus ex effectu pendere.
- 34 Actus validitatem plura requiri.
- 35 Immunitatum à collectis, non trahi ad collectam de qua non fuit cogitatum, vt belli.

FACTI SPECIES.

Princeptis ob benemerita, & damna passa depopulationis, & direptionum ab inclita quadam Ciuitate, ei concessit, vt quotannis celebrari faceret duas nudinas immunes à quauis solutione, & onere vectigalis mercantie, & ab ea dependenti. Hæc immunitas obseruat a fuit tribus, & viginti annis hoc est ab anno. 1535. quo fuit concessa usque ad annum 1538. quo repere dicti Principis successor auxit, omnia vectigalia illius prouincie, in qua sita est predicta Ciuitas, & in ipsa vectigalium subhastatione appositum fuit capitulu; quod ipse vectigalium cōductor posset exigere hoc augmentum, quod super indicum appellatur; non obstante quauis immunitate.

Dubitari nunc contingit; an predicta immunitas ceasatur cōcessa etiam a dicto augmento, & superindicto.